

κοχωρίω ἔστησαν αἱ μητέρες τῶν κατατομηθισομένων, μυρολόγια τῶν ἀθλίων τέκνων των, καὶ ἐν ταύτῳ ἐπιθαλάμια τῆς ἀπέναντι καλλωπιζομένης ὑπὸ τῶν θεραπόντων τῆς αἰμοπότιδος νύμφης, ἰδίᾳ δὲ τὰ μαρτύρια τοῦ Ἀγναντιώτη ἐκείνου, φοβεροῦ μεταξὺ τῶν κακούργων καὶ οἰκτροτάτου μεταξὺ τῶν μαρτύρων, δύνανται ν' ἀποτελέσωσι τὰς σπαρακτικωτέρας σελίδας τῶν χρονικῶν τῶν κατατομήσεων, καὶ νὰ ἐμπνεύσωσιν ἀριστουργήματα εἰς τὴν ζοφερωτάτην ποιητικὴν φαντασίαν. Ἀλλ' ἀνεξαρτήτως τούτων, ὑπὸ ἄλλην ἰδιοτροπωτέραν ἔποψιν τῶν πραγμάτων, οἱ κακούργοι, τοὺς ὁποίους ἐτιμώρησε κατ' αὐτὰς ἡ ἀμείλικτος δικαιοσύνη, ἦσαν κοινοί, ταπεινοί, δειλοί, καὶ πεζοί, πάντες πρὸ τῆς μαχαίρας τοῦ δημίου ἄφωνοι, ὠχροί, ἠλίθιοι, τρέμοντες, προεκπνέοντες ὑπὸ τρόμου, μυσαρώτεροι ἐν τῇ εὐτελείᾳ των· διότι ἔχει καὶ ἡ κακία τὴν ποίησίν της. Καὶ ποίησιν εἶχον πρὸ χρόνου οἱ φοβεροὶ ἐκείνοι λησταί, τοὺς ὁποίους ἡ μετὰ τὸ Δήλῃσι κινηθεῖσα δραστηρία καταδίωξις ὠδήγησε σχεδὸν ἅπαντας ἐπὶ τῆς γυλλοστίνης· αἰμοδόρα θηρία, ἀκόρεστα ἐν τῇ σφαγῇ καὶ τῇ δηώσει, ἀλλ' ἀποθεούμενοι ἐν τῇ φαντασίᾳ τοῦ λαοῦ, ὅστις ἀνεξαρτήτως πάσης ἠθικολογικῆς σκέψεως, λατρεῖ τὴν φήμην καὶ τὴν δύναμιν, καὶ στεφόμενοι ὑπ' αὐτοῦ διὰ τῆς αἴγλης τοῦ ἄσματος καὶ τῆς παραδόσεως. Ποίησιν εἶχε καὶ αὐτὸς ὁ ἀνεκφράστου θηρωδίας Ντελῆς, καὶ ἀκόμη τραγουδοῦσιν εἰς τὴν Ρούμελῃν εἰς μελαγχολικώτατον ἦχον, οἶονεῖ θρηνωδίαν εἰς ἀποπτᾶσαν παρθένον, τὸ ἄσμα, ὅπερ συνετέθη ἐπὶ τῷ φόνῳ του. Ἐνθυμοῦμαι τὴν κεφαλὴν του ἀγθεῖταν εἰς τὴν πόλιν, καὶ κρεμασθεῖσαν ἀπὸ δένδρου εἰς κοινὴν θέαν· κίτρινον δαίμονος κεφαλὴν μὲ μεγάλους πυρόχρους μύστακας· ἐνθυμοῦμαι πρὸς τούτοις ὅτι ἡ ἀστυνομία εἶχεν ἀπαγορεύσει τὸ τραγοῦδι τοῦ Ντελῆ εἰς τοὺς ἀνὰ τὰς ἀγίας περιπαθῶς ἄδοντας αὐτὸ ὀμίλους. Ποίησιν εἶχεν ὁ Κωσταντέλος, ἕτερος διάσημος λήσταρχος, τὸν ὁποῖον ἡ παράδοσις παρίστα ἵπποτικὸν καὶ γενναῖον, ὅσον ὤμος καὶ ὕπουλος ὁ Ντελῆς, ληστεύοντα ὅσῳ τὸ δυνατόν ἀβρότερον, περίλαμπρον ἐν τῇ πολυτελεστάτῃ πανοπλίᾳ του, καὶ ἐνίοτε μεταμφεινόμενον εἰς σοβαρὸν μελανειμονοῦντα Κύριον, νυκτὸς εἰσέρχόμενον εἰς τὰς πόλεις, καὶ ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ καφενεῖου ἐνθα ἔπιε τὸν καφέν του, καταλείποντα, ἀντὶ δεκάρας, λίραν. Ποιητικὸς ἦτον ὁ Δεδούσης, καρδία τίγρεως καὶ Ἀπόλλωνος κεφαλῆ, περὶ τοῦ ὁποίου ἀπέμενεν εἰς τὴν μνήμην μου περιώνυμος φράσις τοῦ δικηγόρου του, ὑπερασπίζοντος αὐτὸν ἐν τῷ Κακούργοδικεῖ: «Κύριοι ἔνορκοι, ἐφώνει ὁ εἰς ἐνθου εἰδωλολάτρην μεταμορφωθείς σοβαρὸς δικανικὸς, εἶναι κρῖμα ἡ ὠραία αὕτη κεφαλὴ νὰ πέσῃ ἐπὶ τῆς λαιμοτόμου!» Ὁραῖος ἐπίσης ἦτον ὁ ἐκ τῆς συμμορίας τοῦ Γάκου ληστής, ὅστις, ἡμέρας τινας

πρὸ τῆς κατατομήσεώς του, τοσοῦτον κατέκτησε τὴν καρδίαν τῆς παρεπιδημούσης τότε ἐν Ἀθῆναις Γαλλίδος ποιητρίας Λουίζης Κολλέ, ὥστε νὰ ζητήσῃ τὴν χάριν ὑπὲρ ἐκείνου, σκοποῦσα νὰ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτῆς. Καὶ τίσας λέγει πάλιν ὁ κακούργος ἐκείνος, ὅστις ἀκούσας ἐξαγγελλομένην τὴν εἰς θάνατον καταδίκην του, καὶ προσκληθεὶς ὑπὸ τοῦ προέδρου νὰ κάμῃ, ἂν θέλῃ, ἀνείρεσιν τῆς ἀποφάσεως, ἀπήντησεν ἐν ὑφίστῳ σαρκασμῷ: «Βλέπεις, κύριε πρόεδρε, μεγάλο ὑποκείμενο θὰ χάσῃ ἡ Ἑλλάς, γιὰ νὰ κάμω ἀναίρεσι!» Πάντες ἐκείνοι καὶ τόσοι ἄλλοι, οἵτινες στερερῶ τῷ βήματι ἀνήλθον τὰς βαθμίδας τοῦ ἱκρίωματος, ἢ ἐξεχύθησαν εἰς θαρραλέα ρητορεύματα, ἢ ἐχαριτολόγησαν πρὸς τὸν δῆμιον, ἢ ἀπέθανον τέλος ὡς ἄνδρες, ἦσαν ἴσως ἀναιδέστεροι, ἀλλ' ὀλιγώτερον μικροὶ τῶν διαδόχων αὐτῶν!

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΟΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ δύο λωποδυτῶν:

— Τί; σὲ ἀθώωσε τὸ δικαστήριον;

— Βέβαια. Ὁ δικηγόρος μὲ ὑπερασπίσθηκε τόσο καλᾶ, ποῦ τώρα, νὰ σοῦ εἰπῶ, αἰσθάνομαι τύψιν συνειδήσεως ὅτι τοῦ ἐπήρα τὸ δακτυλίδι του τῇ στιγμῇ ποῦ μοῦδάκε τὸ χέρι γιὰ νὰ χωρισθούμεν!

Πρὸ τοῦ κλωβοῦ τοῦ λέοντος ἐν τῷ βασιλικῷ κήπῳ.

Ἡ σύζυγος πρὸς τὸν σύζυγον:

— Τί θάλεγες, ἄνδρα μου, ἂν ἔξαφνα ἔβγαине τὸ λεοντάρι καὶ μ' ἄρπαγγε 'ς τὰ δόντια του;

— Θὰ τοῦ ἔλεγα «Καλὴ ὄρεξι!»

Ὁ κύριος πρὸς τὸν ὑπέρητην του, νεοφερμένον χωρικὸν παιῖδα:

— Δημήτρη, πάρε τοῦτο τὸ γράμμα καὶ πήγαине 'ς τὸ ταχυδρομεῖο καὶ δός το νὰ τὸ ζυγίσουν, καὶ ἂν σοῦ εἰπῇ ὁ ὑπάλληλος πῶς χρειάζεται καὶ ἄλλο γραμματόσημο, νὰ, κράτει αὐτὸ τὸ γραμματόσημο νὰ τὸ κολλήσῃς ἐπάνω.

Εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

Ὁ ὑπάλληλος πρὸς τὸν Δημήτρη:

— Τὸ γραμματόσημο δὲν φτάνει· χρειάζεται νὰ κολλήσῃς ἄλλο ἓνα ἐπάνω. (Ὁ Δημήτρη ἀναλαμβάνει τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἐπιστρέφει μετ' ὀλίγον.) Σοῦ εἶπα, παιδί μου, πῶς δὲν φτάνει τὸ γραμματόσημο· χρειάζονται 20 λεπτά ακόμη!

Ὁ Δημήτρη ἐπανερχεταὶ πρὸς τὸν κύριόν του.

— Ἀφέντη, ὁ ταχυδρόμος εἶπε πῶς χρειάζονται ακόμη 20 λεπτά.

— Καλά, και δὲν ἐκόλλησες ἐπάνω τὸ γραμματόσημο ποῦ σοῦ ἔδωσα;

— Τὸ ἐκόλλησα. . . και μάλιστα ἴσια-ἴσια ἐπάνω 'ς ἐκεῖνο ποῦ εἶχες κολλήσει τοῦ λόγου σου!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἀνάλογος πρὸς τὴν ἀμαξοστοιχίαν, ἥτις χρησιμεύει εἰς τὴν μεταξὺ Παρισίων και Κωνσταντινουπόλεως συγκοινωνίαν και διὰ τὴν ἑκτακτον αὐτῆς ταχύτητα ἐκλήθη *ἀστραπή*, πρόκειται νῦν νὰ τεθῆ εἰς ἐνέργειαν και μεταξὺ Δισσαβῶνος και Πετρουπόλεως διὰ Βερολίνου. Οἱ ἐπιβαίνοντες τῆς ἀμαξοστοιχίας ταύτης θὰ εὐρίσκωσιν ἐν αὐτῇ τὸ ἄκρον ἄκτον τῆς εὐμαρείας και ἀνέσεως. Τρεῖς αἵθουσαι, μία χρησιμεύουσα ὡς ἐστιατόριον, μία ὡς κυρίως αἴθουσα, και ἡ τρίτη ὡς ὑπνωτήριο, ἀποτελοῦσι τὴν ὅλην ἀμαξοστοιχίαν. Τὸ ἐστιατόριον κατ' οὐδὲν ὑπολείπεται τῶν τῆς πρώτης τάξεως ὁμοίων ἐν ταῖς πόλεσι, και παρέχει ὅτι ἐκλεκτὸν ἔδωσμα πάσης χώρας, ἱκανὸν νὰ εὐχαριστήσῃ και τὸν ἀπαιτητικώτερον γαστρίμαργον, οἶνους δὲ ἐκ τῶν ἀρίστων. Ἡ κυρίως αἴθουσα κοσμεῖται διὰ βαρυτίμων ταπήτων, πλούσιων ἐπιπέλων και ἀναπαυτικωτάτων ἀνακλίντρων. Τέλος δὲ τὸ ὑπνωτήριο περιέχει, πλὴν τῶν εἴκοσιν αὐτοῦ κλινῶν τῶν κεχωρισμένων εἰς κοιτώνισκους, και λουτρά ψυχρὰ ἢ θερμά. Μία δὲ βιβλιοθήκη περιέχουσα πρὸς τοῖς ἄλλοις και τὰ σπουδαιότατα εὐρωπαϊκά φύλλα συμπληροῖ τὸ ὅλον. Τοιαύτη εἶνε ἡ ἀμαξοστοιχία αὕτη, ἥτις τὴν μεταξὺ Δισσαβῶνος και Πετρουπόλεως ἀπόστασιν θέλει διανύει εἰς 92 ὥρας, ἤτοι εἰς χρονικὸν διάστημα μικρότερον κατὰ 24 ὥρας τοῦ ἀπαιτουμένου και ἀπὸ αὐτὰς τὰς μέχρι τοῦδε ταχυτάτας ἀμαξοστοιχίας.

Γνωστὸν εἶνε ποίας κολοσσιαίας ποσότητος ἀλιπάστων κρεάτων, ἰδίως δὲ χοιρείων, αἱ ἠνωμένα Πολιτεῖαι τῆς Ἀμερικῆς ἀποστέλλουσιν ἀπὸ ἱκανοῦ ἤδη χρόνου εἰς Εὐρώπην. Ἐκ τούτου ἐνοεῖ ἕκαστος ὅτι ἡ ἀνατροφή τῶν χοίρων ἔλαβεν εὐρυτάτην ἀνάπτυξιν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ, ἐν ἣ κατὰ τὴν στατιστικὴν τοῦ ὑπουργείου τῆς γεωργίας ὑπῆρχον κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος 43,270,086 τοιούτων ζῶων, ἐνῶ ἐν Ῥωσίᾳ μόνον 10,000,000, ἐν Γερμανίᾳ 7,000,000 και 4,000,000 ἐν Γαλλίᾳ. Γίνεται δὲ ἡ ἀνατροφή ὑπὸ ὄρους εὐνοικωτάτους. Ὁ χοῖρος εἶνε τὸ ζῶον τὸ τυγχάνον τῆς μεγαλειτέρας περιποιήσεως τῶν καλλιεργητῶν, ὅτινες παρέχουσιν αὐτῷ ὑγιεινὴν κατοικίαν ἐν στάβλοις στεγνοῖς, δαψιλῇ και παχείαν νομῆν, ὕδωρ καθαρὸν και ἄφθονον, και τέλος κριθὴν και ἀραβόσιτον καλῆς ποιότητος κατὰ τὴν περίοδον τῆς παχύνσεως αὐτῶν, μεθ' ἣν ἀποστέλλουσι τὰ ζῆα εἰς τὰς

δημοσίας ἀγορὰς και τὰ μεγάλα ἐργοστάσια, ἅτινα παρασκευάζουσι τὰ χοίρινα κρέατα και ἐξάγουσιν αὐτά. Μεγάλας προφυλάξεις λαμβάνουσιν ἐπίσης πρὸς ἀπομόνωσιν τῶν ἀσθενούντων ζῶων, και πρὸς ταφὴν ἢ καύσιν τῶν πτωμάτων, ὅταν θάνουσιν.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν κατ' ἔτος φονευομένων χοίρων διὰ τὴν ἐγγωρίαν κατανάλωσιν και ἐξαγωγὴν ἀνέρχεται εἰς 30,000,000, τὸ βάρος ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν κατὰ μέσον ὄρον ὑπολογίζεται εἰς 175 λίτρας ὄλαι δ' αἱ κοινωνικαὶ τάξεις ἐν Ἀμερικῇ κάμνουσι καθημερινὴν χρῆσιν τοῦ χοιρείου κρέατος, ἀλλ' ἰδίως ὁ ἀγροτικὸς πλυθυσμὸς, δι' ὃν εἶνε ἡ κυριώτερα τροφή.

Μορμόνοι ἀπόστολοι. Πρὸ μηνὸς περίπου ἡ ἀστυνομία τῆς Βιέννης ἠναγκάσθη νὰ προῖη εἰς αὐστηρὰ μέτρα ὅπως παρακωλύσῃ τὸν ἐνεργούμενον αὐτοῦ προσηλυτισμὸν ὑπὸ ἀποστόλων μορμόνων. Οἱ ἀπόστολοι οὗτοι ἐστάλησαν ἐκ τῆς ἐν Ἀμερικῇ μορμονικῆς Πολιτείας ἵνα οὐ μόνον προσελκύσωσι προσηλύτους, ἀλλὰ στρατολογήσωσι και γυναῖκας, ἃς νὰ ἀποστείλωσιν εἰς τὸν ἐπίγειον αὐτῶν παράδεισον, τὴν παρὰ τὴν Ἀλμυρὰν Λίμνην πόλιν Utah. Ἐπεμπον λοιπὸν εἰς τοὺς ἐν Ἀμερικῇ προϊσταμένους τῆς μορμονικῆς Κοινότητος τὰς φωτογραφίας τῶν ὀπωδηποτε προσηλυτιζομένων Εὐρωπαϊῶν γυναικῶν, ἐκεῖνοι δὲ ἐπεδείκνυν τὰς φωτογραφίας εἰς τοὺς ἀνδρας τῆς Κοινότητος, και ὅσοι ἐκ τούτων ἐδελεάζοντο ἐκ τῶν θεληγῆτρων τῶν φωτογραφημένων προσώπων ἀνελάμβανον τὴν υποχρέωσιν νὰ καταβάλωσι τὴν δαπάνην τοῦ μέχρις Ἀμερικῆς ταξειδίου τῶν νεοφύτων και νὰ δεχθῶσιν αὐτὰς ἅμα ἀφικνουμένας εἰς τὰ χαρέμιά των.

Ἐν Ἀγγλίᾳ καταρτίζεται προσεχῶς ἑταιρία σκοποῦσα τὴν διὰ σιδηροδρόμων ἔνωσιν τῆς Εὐρώπης μετὰ τῆς Περσίας, τῆς Ἰνδικῆς, τῆς Βιρμανίας και τῆς Σινικῆς. Ὁ ἰδρυτῆς τῆς ἑταιρίας Σιρ Στέφενσον ὑπολογίζει ὅτι πρὸς ἐπιτέλεισιν τοῦ μεγαλοεργήματος θ' ἀρκέσωσι 16 ἑκατομμύρια λιρῶν, ἐλπίζει δὲ νὰ ἐπιτύχῃ σπουδαίαν ἐλάττωσιν τῶν δαπανῶν χρησιμοποιοῦν ὡς ἐργάτας τοὺς στρατιώτας τῶν χωρῶν, δι' ὧν θὰ διέρχεται ὁ σιδηρόδρομος.

Ἡ Ἑλβετία, ἐκμεταλλευομένη νοημόνως τὰς φυσικὰς αὐτῆς καλλογὰς και ἐλκύουσα πλῆθὺν περιηγητῶν ἐκ πάσης χώρας, ἀριθμεῖ ἐν συνθῶ 1002 ξενοδοχεῖα μετὰ 58,137 κλινῶν και 16,022 ὑπαλλήλων και ὑπηρετῶν. Ἡ ἀξία τῶν ξενοδοχείων ἀνέρχεται εἰς 319,500,000 φράγκα, αἱ δ' ἐτήσια αὐτῶν πρόσδοδοι εἰς 52,800,000, ἐξ ὧν ἀπομένει καθαρὸν κέρδος 16 ἑκατομμυρίων. Πολλὰ τῶν ξενοδοχείων κείνται εἰς τὰς ὑψίστας κορυφὰς τῶν Ἀλπεων, πρὸς ἃς ἄγουσιν ἀμαξίται ὁδοί, ἢ σιδηρόδρομοι.